

הוא

י יוסי בר מת לפני שלוש שנים: "אמר אחיו וחברו למיקצוע. היים ברודא. גם הוא כתב פלילי של ידיעות אחרונות.

ואכו, מאז גילה יוסי בר שאשתו הוא חי בסיוט מתמשך.

מתי גמלה בו ההחלטה לשים קץ לחייו?

מתי החליט להתנקש גם בחיי אשתו וחוזנו?

האם בכלל התכוון להרוג את אשתו, או רק לגרום לה חבלה גופנית קשה? על כך כתב יוסי בר עצמו, במכתבו בן 30 העמודים בכתב יד שהשאיר אחריו: "יצרתי שני תוכני יוסי יום פעולת נקם מקיפה נגדה, כך שתישאר

כתמים לבנים

בשלב של סגירת גיליון זה הגיע למערכת צו של שופט בית דיימישפט המדי חוזי, בחתימה שאינה ניתנת לסיענה.

צו זה אוסר על העולם הזה" — אך לא על כל עיתון אחר — לפרסם טענות ופרטים מסויימים על התנהגותה של ורדה בר, אף שהופיעו בהליכים מישפטיים פומביים ופורי סמו בהרחבה בעיתונים.

"העולם הזה" ממלא אחר צו זה תוך מחאה, באי שר הוא מונע את מילוי בקשתו של אדם מת, שביקש לפרסם את המניעים להתאבדותו.

במקום הקטעים שנמנעו חקו ברגע האחרון, נותרו למרבה הצער כתמים לבנים.

נכה לכל ימי חייה, גם אם זה יהיה במחיר מותי."

עלבון צורב

ל פני שמונה חודשים, אחרי נסיון ההתאבדות של מירב בגין, נכרתו של ראשיה ממשה לשעבר, כתב יוסי בר מאמר ארוך על התאבדות דויות ומתאבדים במוסף של ידיעות אחרונות. הוא ריאיון פסיכולוגי וצעירים שניסו להתאבד, ברור כי רעיון ההתאבדות קינן בו במשך תקופה ארוכה, ודרך אותם רק פסיכולוג יוכל לקבוע אם אומנם אחז בו רעיון זה אחרי של אשתו ובגללה, או שמא היו לו סיבות עמוקות יותר, שקדמו גם לפרשה זו.

ברור כי הצעיר מרעננה הוותיקה, שהגיע למעמד של כתב פלילי בכיר, חש בליבו ריגשי נחיתות עמוקים. בגללם פגעה בו המעשה של אשתו,

פי כמה. לכן גם הגיב בזעם שאין לרובנו על כתב ההגנה שהגישו פרקליטי אשתו. ושבו הטילו דופי ברמתו המיקצועית והאישית, בתקדי דו העיתונאי. בהשכלתו ובצורה שבה מילא את תפקידו בארץ ובארצות הברית.

הוא נפגע עד כדי כך שמילא במכתבו האחרון עמודים שלמים בפירוט הכתבות שלו, וברשימה אלפי נתונים של האיש שכתב עליהם אי פעם — אם כי ברור כי רוב האישים

עורכת העיתון הזה לענייני משפט כתבת על הטרגדיה של חברה למיקצוע

הוא חשב שכאשר סיפר לה על בגידתו בה וביקש את סליחתה, הסתיים העניין.

צוואה בתיק האישי

ה זוג פנה ליעוץ פסיכולוגי, ויוסי ניסה בדרכים שונות לחזור לחיים תקינים. אבל הדבר לא עלה בידו. הוא המשיך לחטט בפצעים הפתוחים עוד ועוד. עד שלא הצליח להתרכז בעבודתו ולא תיפקד.

כעבור זמן מה נאלץ להפך את החוזה עם ידיעות אחרונות ולחזור לישראל. הוא חזר לתפקידו הקודם בכתב פלילי. הוא חשב כי הקריירה שלו ספגה מהלומה קשה, משכורתו ירדה, והוא גם חש ריגשות אשמה כלפי אחיו הצעיר, חיים ברודא, שמילא בידיעות אחרונות את תפקיד הכתב הפלילי בעת שיוסי היה באמריקה. כאשר חזר יוסי ארצה אל תפקידו הקודם, נאלץ חיים לפרוש.

אחרי שפורסם סיפורו של בר בהעולם הזה, הגיעו שמועות כי אשתו מתכננת לפנות לתיקשורת כדי להביא את סיפורה שלה, אבל הדבר לא קרה. יוסי המשיך להתבוסס בצערו והיה מטריד את אשתו בכתיה, בעבר דתה ובבית הוריה. הוא פיתח שינאה עמוקה אל חוריה וחבריה, שלרעתו עוררו אותה כרצונה לגטו. בנייהווג-התלוננו פעמים רבות כמי שטרחה על הטרדות הרדיות, ולפני ימים אחדים הוציא בית הדימשפט צו מעצור נגד הבעל. על שהפר צו לא להתקרב למי

ב-1982 הוחלט לקדם את בר בעבודתו, והוצע לו תפקיד כתב ידיעות אחרונות בא"ם. היה זה קידום בלתי רגיל לצעיר בן ה-37, שזכה באחד התפקידים המכובדים והמושכנים ביותר בעיתון. הובטחה לו משכורת של 3000 דולר לחודש, והוא החל משתלם לקראת תפקידו החדש. הוא נסע לארצות הברית, שכן דירה ורשם את הילדים לבתי הספר.

באוגוסט 1982 יצאה כל המיטפה לניו יורק. הם התגוררו ברירה ברחוב 44, סמוך לקונסוליה הישראלית, והפכו מייד חלק מהקהילה הישראלית בניו יורק. עבודתו של בר הביאה את הווג מרעננה למסיבות קונקטיל של ראשית כל, לפגישות עם נשיא המדינה, ראשיה ממשה הקודם מנחם בגין, ואישים נכבדים אחרים. אפשר לומר כי עולם חדש התגלה לנתבעת. כתב בר בתביעה שהגיש, "שטיח ארום נפרש לרגליה, בבואה לניו יורק הגדולה, בזכות שליחותו של הבעל."

השעתיים הקשות ביותר

באשתו. הוא האמין לה, ושמה לתת לה את כל הדברים הנפלאים שהשיג בזכות תפקידו החדש. אבל יום אחד, כאשר טיילו בנייהווג מיטפחה ליד מלון לכסינגטון, מקום מגוריהם של הדיילים הישראלים, בני

לפני שנים, בעת שהתחיל את הרכו בכתב פלילי מצליח של ידיעות אחרונות. היה גבר צעיר, מהודר בלבושו, אפילו גנדרן. כאשר פגשתיו בכיתה הקפה ישב לפני גבר מקריח, בלתי צבול. מיוזע, בעל ירכס שיצאה מתוך חולצה מקומטת.

התפוררותו של האדם נראתה גם בלבושו וגם בהתנהגותו. עניו ריצוד. הוא היה הסרימנה ומעורר רחמים. בר קרא את הכתבה שלי וכמעט שלא שינה בה מאומה. כאשר קרא את הקטע שבו האשים את אשתו בכך שכאשר הוא יצא לסקר את מילחמת הלבוש

התייפה. הוא ביקש לשנות את המילים במילים "בילה את הבוקר בביתה". הרב היחיד שעליו התקע עד הסוף היה שלא להציג למערכת העולם הזה תמונה של אשתו. שוחחנו יותר מעשר שיחות באותו יום, ובערב, לפני שעת הסגירה של העולם הזה, אמרתי לו: "אתה יודע שאם לא תיתן תמונה של אשתך, תופיע על השער תמונתך. הוא ענה בקול חלוש: "אני לא יכול לעשות לה את זה? היא מורה בבית ספר. זה הרוס אותה". הוא לא מסר תמונה של ורדה, ותמונתה היא שהתפרסמה אז בשער הגליון (העולם הזה 28.8.85).

ושטיח אדום אחרי פירסום הכתבה התקשר יעמי כמה פעמים, להודות לי על שלא חרגתי מהמוסס בנינו, והמשיך

וריסוף מצא יוסי בר את השלווה. מאז שגילה כי לאשתו לא ידע הכתב הפלילי את נפשו. הוא חיטט בפצעיו שוב ושוב עד זובידים, ולא מצא להם פיתרון. הוא היה חצוי בין רצונו להשיב אליו את ורדה אשתו, ולחיות חיים נורמאליים, לבין רצונו לפגוע בה ולנקום בה על

ביום השישי האחרון, כשהוא לבוש בתחפושת ושפם מודבק מתחת לאפו, הגיע יוסי במכונית שישאל מחבר. נגח את המכונית שבה ישבו אשתו ורדה, אביה משה ברצונו לוביץ ושני ילדיו הקטנים. אז ירד בריצה מהרכב וירה באשה ובאביה.

ורדה רצה אל חדרה המדרגות. כאשר בנה בת ה-12 ממרתה בעיקבותיה, למרות התחפושת הכירה הילדה את אביה וצעקה אליו: "אבא! אל תהרוג את אמא!" היא חיפתה בגופה על האם. יוסי השבו בשיגעון. ביקש את סליחתה עצר וירה כדור בראשו.

אביה של ורדה נפצע קשה, ורדה נפצעה קל ברגלה, יוסי בר מת מפצעיו בכיתה החולים עוד באותו הלילה. במכוניתו נמצא מיכתב ארוך, ובו פירט את הסיבות שהביאוהו למעשה הנורא. הוא סיפר את סיפור נישואיו של ורדה, שהרסה לדעתו את חייו, עבודתו ובריאותו. את המיכתב כתב בלילה שלפני המיקרה הטראגי.

לא היה זה מעשה השיגעון ריגעי. היה זה מעשה מתוכנן היטב, מלבד המיכתב שהותיר במכונית. כתב יוסי צוואה, שאותה טמנו לפני שנוע בתיקו האישי בעיתון ידיעות אחרונות שבו עבר זה 10 שנים. יחד עם

הצוואה השאיר גם תמונה, וביקש שישתמשו בה כאשר יכתבו על מותו. כעיתונאי ידע היטב את הגדרת לריווח על פרישה כזו בעיתון.

גנדרן בחולצה מקומטת

סיפור על הטרגדיה המיטפחה (1) מת של יוסי בר הסתובב בין העיר תונאים מזה זמן רב. לא היה זה סוד שהוא סובל מאור, ואינו מצליח לשקם את עצמו מאז שובו מארצות הברית.

לפני חצי שנה נודע לי כי הוא עומד להגיש תביעה נגד אשתו. שבה גולל את כל הפרשה בבית הדימשפט, ו"לכי לך עליה". המקור שהודיע לי עלייך היה יריד קרוב של בר, שהסביר כי הכתב הפלילי חצוי בנפשו. מצד אחד כל מטרחה של התביעה היא פירסום פרשה בעיתונות ונקמה בוורדה, ומצד שני אין הוא יכול להתגבר על רחמינותו מצד כזה.

התקשרתי עם בר ושאלתי אותו על התביעה. הוא היה מבולבל. למרות שרצה מאוד כי הדברים יראו אור, היה בו רגש של הגינות ואהבה לוורדה ולילדים. שהתמודדו עם רצונו לנקמה. הוא ביקש להיפגש איתי, ישב וסיפר לי שעות על סיבולו, הוא חזר שוב ושוב על פרשתו של ורדה, ושאל אותי: "איך היא יכלה לעשות לי את זה? אחרי כל הטוב שאני נתתי לה?"

היה לו קשה לומר במילים מפורטות שות כי הוא רוצה שהדברים האיומים שכתב על אשתו יראו אור, אבל לבסוף אמר אותן. הוא רק ביקש לקרוא את הכתבה לפני פירסומה. מכיוון שהיה עמית למיקצוע, ואדם סובל מאוד, הסכמתי.

הוא נפגש איתי בקפה קטן ליד מערכת העולם הזה, ועבר על הכתבה. נדהמתי כאשר ראיתי, כשהיכתרתי,

מותו של כתב פלילי

קש בר להיכנס למלון לראות ירידיה מיטפחה, שממנו ביקש להביא להם מיכתבים וקלטות מישר אל.

חיבבתי את יוסי בר. כשראיתי ש מצבו קשה, אמרתי לו כי לדעתי הוא זקוק לטיפול פסיכיאטרי. מכיוון שהוא הורס את עצמו כחטיטים הסריה הערך הללו, אחרייך הסתבר לי כי ירידים רבים ניסו לשלוח אותו לטיפול. אך הוא התעקש. אומנם היה בטיפול זמן קצר מאוד, בארצות הברית. מייד אחרי שהתגלתה לו פגו אז לפסיכיאטר, הד"ר יהודה ניר, שטיפל בבנייהווג ונטל מהם 6000 דולר דמי טיפול. את הסכום הזה דרש יוסי בחזרה מאשתו, בכתב התביעה שהגיש עבורו עורך הדין שמואל סעדיה.

בר הגיש או תביעה מוזרה מאוד. הוא הגיש תביעה נזיקין נגד אשתו ודרש מהם סכום של 25 אלף דולר בשקלים. על הנזקים נגרמו לו. הוא גם דרש צוויימניעה, לכל יסתירו מפניו את ילדיו. צוויימניעה נוסף ביקש כדי למנוע את הוצאת ילדיו מהארץ. הוא ישב שעות במישרו של עורך הדין, ניסה והרפס בעצמו את כתב התביעה.

בפרשת התביעה סיפר בר את כל מערכת היחסים עם אשתו. הוא סיפר כי הם נישאו ב-1972, ושגולדו להם בן ובת. שהוא עסק במיקצועי בעיתונאי, ושוורדה עבדה כמורה. שיוסי הצליח בעבודתו, ושוורדה רצתה גם היא להתקדם במיקצועה והתחילה ללמוד באוניברסיטה הפתוחה.

ב-1981 הכירה ורדה, באחד ההיגים שבהם למדה, מאותו הרגע לא היו חייהם חיים. יוסי סיפר לי כי למרות העובדה נגד באשתו, לא יכול לראות את מעשיה

היא התחילה למשוך בשערותיה ואמרה: "הרסתי לך את החיים, הרסתי לך את הקריירה; אלוהים, אני לא יודעת למה עשיתי לך את זה!"

מאותו הרגע לא היו חייהם חיים. יוסי סיפר לי כי למרות העובדה נגד באשתו, לא יכול לראות את מעשיה

איילה אלון